

δολίου, δίκην δρεκτικῶν μετὰ τὸ φαγητὸν.
Τῶν ἐκτεθέντων ἀτόπων καὶ πολλῶν
ἄλλων ἂν κατορθωθῆ ἡ περιστολή. ἢ ὄχι
δύσκολος, θὰ εἶνε μέγα κέρδος διὰ τοὺς
πρωχοῦς μαθητὰς καὶ τοὺς γονεῖς».

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Εθνικὸν ἔργον μαλλιариσμοῦ.
Μετὰ τὰ γραφέντα περὶ τῆς «Ἱστορίας τῆς Ρωμισούνης» ἐν τοῖς «Καιροῖς», ἃς ἐπιτραποῦν καὶ εἰς ἡμᾶς δύο λέξεις, εἰς ἀντιστάθμισμα τῶν ἀλιευτικῶν μύθων μας, ἀνὰ τας δυσβάτους σελίδας τῆς νέας ταύτης γλώσσης, ἧτις εἶνε εἰς ἐκάστην γραμμὴν ἀφορήτως ἐπιτηδευμένη, χωρὶς οὔτε σκιάν κἂν νὰ διατηρῆ ἐκ τῆς ἀφελείας τῶν διηγήσεων τοῦ Κολοκοτρῶνη καὶ τοῦ Τερτσάτη, οἵτινες ὁμῶς δὲν ἐφιλοθέθησαν αὐτὴν καὶ ὡς ἐθνικὴν γλῶσσαν, ἀπὸ ὃ Κολοκοτρῶνης ὅλα τὰ ἔγγραφα του τὰ ἔγραψε διὰ γραμματέων εἰς τὴν καθαρεύουσαν.

Ἀκούσατε λοιπὸν λέξεις: μάχης, χοντροκοπιὸ ἀνθρώποι, ἀρπῶνας, ἔχτο, πέμτον, κερικὴ, δῆγηση, ἄ (ἀντὶ ἂν), ἀλλοίμονα βλαστάρια, ἀρνητα ροβερᾶ, ρωμαίικα παινεδία, βαθιοστόχαστος, κατανογούμασι, σύφωνο, σφᾶρο, δαύτους, ἔολοθρεμμὸς, ἀζετιμωτο, προπατόροι, κατοπινῶ, πῶτερο, ἐθνικὰ πάθια τῆς πολύχρονης ρωμισούνης, σᾶ ἴστυια, χερῶτερο, θεομητέρα, τὸν σπᾶνει, πεζούρα, προσέκωνταν, θᾶμνησκε, σύγκαιρα, ἀρχιερεῖοι κλ.

Ἄλλα καὶ τὰ κύρια ὀνόματα ὑπέστησαν πανωλεθρίαν. Ἀκούσατε καὶ φρίζατε: Στηλίχωνας, Ἀλαρίχος, Γόθοι, Ζήνωνας, Σολέμωνας, Πολέμωνας, Οὐαρος, Στάση τοῦ Νίκα, τοὺς Γρηγόριους, τὸν Πέρσο, τοῦ Καίσαρου, Σούνη, Ἐλεφίνα, Αἰγυφτο καὶ μυρία ἄλλα συνάδελφα τῆς Ἀλιάδας τοῦ κ. Πάλλη με τὸν Λυσσέα καὶ τὸν Ἰδομενιά, καὶ τὸν Πηλιά καὶ τόσους ἄλλους Δράκους.

Κἄποτε ἠκούσαμεν, ὅτι ὀλόκληρον δωματίον εἶνε πρὸ πολλοῦ διαρκῶς διατεθειμένον διὰ σωρείαν ἀντιτύπων ὁμοίων συγγραμμάτων, ἀζητήτων ἀπὸ τὴν ἄστοργον γενεάν μας. Λυπηρὸν ὅτι τόσσοι κόποι καὶ καὶ τόσα ἐξοδα τοῦ κ. Ἑφταλιώτη εἶνε προωρισμένα νὰ ταροῦν καὶ αὐτὰ εἰς ἐν δωματίον, ἄνευ ἐκμεταλλεύσεως τινος τῶν προϊόντων τῆς ἐμβριβοῦς μελέτης του.

Ὡς μόνη παρηγορία εἰς τὸν κ. Ἑφταλιώτην ἔμεινεν ἡ χαριστάτη τρίστηλος ὑπάντησις τοῦ ἀρχιμαλλιάρου κ. Ψυχάρη, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν δὲν σᾶς παραθέτομεν οὔτε λέξεις, οὔτε περικοπᾶς, διότι εἶνε κίνδυνος νὰ καταληφθῆτε ὑπὸ ἀκατασχέτου ναυτιάζσεως.

Ἐπάρχουν ὁμῶς καὶ μερικοὶ, οἵτινες ἐντόνως ὑποστηρίζουν ὅτι εὐρεῖα πρέπει νὰ ὀνοικήθῃ ἡ πύλη τοῦ Δρομοκαϊτείου εἰς τοὺς νεωτέρους Δονικιστικῶς αἰρεσιάρχας, οἵτινες καὶ πρὸς Ἑφτάλιας τῆς ἐθνικῆς γλώσσης δύνανται νὰ παραβληθῶσι.

Ἡ ΠΡΑΞΕΝΗ ἩΜΕΡΑ

ΜΕΤΑ τὴν κυκλοφοσίαν τῶν περιόγων σακλαμῶν τῶν νεῶν, ἐπέστηκε καὶ ἕλλη σακλάμα χθες, κατὰ χιλιάδας κυκλοφορήσασα, γραμμὴν εἰς ἐλληνικὴν γλῶσσαν ἀκατανήγον καὶ σακλαμάροισαν ἕνα σαποῦνι. Ματαθὺ τῶν δύο σακλαμῶν παρετηρήθη ἕνα κάποιον πρωθώτερον σῆμα, ὅτι ἡ σακλάμα τοῦ νεροῦ ἐπαγγέθη τῆ σακλάμας τοῦ σαποῦνιού.

×

ΤΟ σαποῦνι αὐτὸ ὀνομάζεται Σπυλαίτο, ὃ δὲ τίτλος εἶνε «Σπυλαίτο σαποῦνι καὶ ποίας λογῆς μεταχειρίζονται αὐτό». Οἱ ἐφευρέται του εἶνε εἰδικῶς διπλωματοδοτούμενοι τροφδοταῖς σαποῦνιού τῆς μεγαλειότητης τῆς ἑγγλέζικης Βασίλισσας.

×

ΤΟ κείμενον τῆς κομψῆς αὐτῆς σακλάμας τοῦ Σπυλαίτο-σαποῦνι ἀναφέρει τὰ θαύματά του διὰ τὸν καθαρισμὸν τῶν λιγιδῶν καὶ τὴν μέθοδον τοῦ καθαρισμοῦ, εἰς γλῶσσαν ὁμοίαν με τὴν γλῶσσαν τῆς ἱστορίας τῆς Ρωμισούνης τοῦ κυρίου Ἀργύρη. Μόνη διαφορὰ ὑπάρχει, ὅτι ἡ ἀκαθαρσία τῆς γλώσσης ἐκείνης οὔτε μετὸ Σπυλαίτο καθαρίζεται.

×

ΕΝ τούτοις, ἡ συγγένεια τῶν δύο γλωσσῶν εἶνε στενωτάτη, ὅπως ἀπεδείκνυει ἡ ἐπισημολογία: «Παραίτατε τὴν παλαιὰν καὶ κοπιαστικὴν λογὴν. Δοκιμάζετε τούτην. Νὰ ἔχετε τὴν ἔγνοιαν νὰ σαποῦνίζετε τὸ ἕκαστο κομμάτι ἀλάκαρα. . . Μῆτε ζεματίζετε, μῆτε βιάζετε οὐδὲν κομμάτι καὶ ἂν ρυπαρὸν νὰ ῆε; . . . Μεταχειρίζονται τὰ χρωμάτινα μαλλίτικα κομμάσια ὁμοίας λογῆς κλπ.»

Προφανῶς ἡ κομψότης τοῦ τύπου μαρτυρεῖ ὅτι καὶ τὸ σαποῦνι αὐτὸ εἶνε ἐφευρέτης τοῦ κ. Ψυχάρη.

×

ΕΑΝ δὲ εἶνε ἀληθές, ὅτι τὸ σαποῦνι τοῦτο καθαρίζει καὶ μαλλίνα ὑφάσματα ἀπὸ τῆς λιγιδῆς, ἐπώθημεν πλέον καὶ ὀρεῖσμεν ἐγγνωμοσύνην εἰς τὸν ἐφευρέτην, διότι τότε θὰ καθάρη καὶ τὰ μαλλιαρά.

×

ΚΑΤΑ τὸν δρόμον ὁμῶς ποῦ ἐπῆρε τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν σακλαμῶν, καὶ μάλιστα προκειμένου περὶ τοῦ ἐφευρέτου κ. Ψυχάρη, δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι τὴν ἀγγελίαν τοῦ σαποῦνιού πολὺ γλήγορα θ' ἀκολούθησεν καὶ ἡ σακλάμα τοῦ σχοινιού. Καὶ τότε πλέον οἱ ὀλίγοι ἀπομειναντες ὀπαδοὶ τοῦ ἐν Παρισίοις δασκάλου τῶν θὰ περιβληθῶν ἀφείντως τὸν στέφανον τῆς δόξης τῶν μετὸν διαφορᾶν, ὅτι ἀντὶ νὰ τὸν περάσουν εἰς τὸ κεφάλι τῶν, θὰ τὸν περάσουν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν.

×

ΟΤΙ δὲ ἀνεμένεται ἀφείκτως καὶ ἡ σακλάμα τοῦ σχοινιού, κατόπιν μάλιστα τῆς κυκλοφορίας μετέτοιαν ζήτησιν τῆς ἱστορίας τῆς Ρωμισούνης τοῦ κ. Ἑφταλιώτη, μαρτυρεῖ καὶ ἕνας διάλογος χθεςινός, γενομένος εἰς ἐν βιβλιοδετεῖον.

×

ΕΝΑΣ θαυμαστῆς τοῦ κ. Ἀργύρη παρέδιδε τὴν ἱστορίαν εἰς τὸν βιβλιοδέτην διὰ δεσμον. — Πῶτα θὰ κοτίσῃ νὰ δεθῆ καλά; ἐρωτᾷ. Καὶ ὁ βιβλιοδέτης φυλλομετρῶν τὸ ἔργον καὶ ἀντιλαμβάνομενος περὶ τίνος πρόκειται.

- Τὸ θέλετε χρυσοδεμένο;
- Ἄμμη;
- Ἀδύνατον.
- Γιατί;
- Γιατὶ χρειάζεται πολὺ χρυσάφι: οἷς συμβουλεύω νὰ προτιμήσῃτε τὸ εἶδηρον.

106/14/11
Καυρὸι

Πρώτης